

عنوان مقاله:

روش های شناختی آسیب زا در تربیت، با تکیه بر معارف علوی

محل انتشار:

فصلنامه سراج منیر، دوره 6، شماره 20 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

علی حسین زاده - استادیار دانشگاه کاشان

هاجر قاسمی گورتی - دانشجوی کارشناسی ارشد نهج البلاغه دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

انسان برای دستیابی به تربیتی مناسب در راستای وصول به سعادت و کمال ابدی برای خود و دیگران، به روش های تربیتی همگام با زمان، مکان و موقعیت موجود نیاز دارد. وی می تواند با بهره برداری از تجربه ی گذشتگان و منابع دینی و علمی به این روش ها دست یابد. در منابع روان شناسی و علوم تربیتی، از این روش ها بسیار سخن به میان آمده است، ولی منابع کمتر به روش های تربیتی زیان بار و آسیب رسان توجه و از آن یاد کرده اند. با این توصیف، این مقاله بر آن است که با روش توصیفی تحلیلی و با استفاده از منابع دینی و داده های علوم معاصر، به تبیین مهم ترین روش های شناختی آسیب زا در تربیت پرداخته است که عبارتند از: تقلید کورکورانه، تربیت کودک مطابق با شرایط دوران مربی، موعظه و نصیحت نابجا و بی توجه به ارکان آن و آموزش محوری محض. در نهایت نیز راهکارهایی ارائه داده است، همچون به روز رسانی مبانی تربیت با استفاده از منابع دینی، ارائه تربیتی آینده نگر، رعایت شرایط نصیحت و در اختیار گذاشتن مطالب به کودک به اندازه و مطابق با نیاز وی.

کلمات کلیدی:

تربیت، روش های شناختی، روش های آسیب زا، معارف علوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/706818>

